

FLÄSKA = BLADET
1925

Jesus lidande och död.

Jesus lidande, eller hans förnedring ända till döden, började då han sista gången åt påsk-lammets med sina lärjungar. Under detta tillfälle instiftade han nattvarden.

Eftan de hade ätit, gick Jesus och hans lärjungar ut till ett ställe vid Oljeberg, som het-te Gethsemane. Där var en örtagård, och han tog Petrus, Jakob och Johannes med sig, och han be-gynte bedrövas och ängslas. Jesus själv gick längre in i örtagården och bad till Gud och sade: "Om det är möjligt så gånge denna kalk ifrån mig, dock icke som jag vill, utan som du vill." Därefter gick han till lärjungarna och fann dem sovande. Då sade han till Petrus: Simon, sover

du? Förmäddes du icke vaka en kort liten stund?
Vaken och beröyn, att I icke män komma i frestelse.
Han gick tillbaka och bad samma ord tre gånger.
Sista gången blev hans ängest så stor, att han svettades
blod. Därefter gick han till lärjungarna och
sade: "Ja, I sova ännu alljämt och vilen eder. Se,
stunden är nära, då människosonen skall bliva över-
lämnad i syndares händer. Stån upp, låt oss gå, ty
den är nära som förräder mig!"

Thas därefter kom Judas, hans lärjunge,
och förrådde honom bara för att få några fattiga
silverpenningar. När de togo Mästaren, så flydde
hans lärjungar.

De som hade gripit Jesus förde honom
inför översteprästen Kaipas, hos vilken de skrifflärde
och flera rådet voro församlade. De försökte få
falska vittnen, så att de skulle kunna döma honom
till döden. Men när de icke fringo några, så sade
översteprästen: "Jag besvär dig vid den levande Guden
att du säger oss om du är Messias, Guds son."
Jesus svarade: "Du säger det självt, men jag säger

eder. Härfter skolen I få se människosonen sitta på maktens högra sida. Då revs översteprästens önder sina kläder och sade: "Han har tädset. Vad behöva vi mer några vittnen? Vad synes eder?" De svarade: "Han är skyldig till döden," och de började misshandla honom.

På morgonn dagen därefter förde de Jesus till landshövding Pontius Pilatus. Judarna stannade utanför, men Jesus skickades in. Pilatus gick då ut och frågade, vad de hade för anklagelse mot honom. De sade: "Han uppriklar med sin lära folket, och vill förhindra att man giver kejsaren skatt och säger sig vara Messias, en konung." Pilatus gick då in och frågade: "Är du judarnas konung?" Han svarade: "Du säger det själv." Pilatus sade: "Så är du dock en konung?" Jesus sade: "Där till har jag kommit i världen att jag skall vittna för sanningen. Var och en som är av sanningen han hör min röst." Pilatus frågade: "Vad är sanning?"

Han gick därpå ut till judarna och talade om, att han ej fann något, som han kunde dö-

ma honom för. När Pilatus ingenting kunde utiätta sände han honom till Herodes, y tiller han kunde göra något, därför skickades han tillbaka till Pilatus.

Han kallade tillhopa folket och sade, att han ville giva honom lös, sedan han gisslat honom.

Vid varje påskhögtid skulle en fånge frigivas. Pilatus sade, att de frige välja mellan Barrabas, en mördare, och Jesus. De begärde Barrabas. Pilatus frågade: "Vad skall jag då göra med den, som I kallar judarnas konung?" De ropade: "Korsfäst, korsfäst honom." När Pilatus såg, att han ingenting kunde utiätta, lät han tvaga sina händer i folkets åsyn och sade: "Jag är oskyldig till denna mans blod." De svarade: "Hans blod komme över oss och över våra barn." Då gav Pilatus med sig. Han dömdo Kristus till döden.

Och krigsmännen förde Jesus till Golgata, där han korsfästes med två ogärningsmän. En av ogärningsmännen smädade honom, och även rådsturuar och krigsmän. Vid sjätte timmen kom över landet ett

märker, som varade ända till tredje himmen. Då ropade Jesus med hög röst: "Min Gud, min Gud varför har du övergivet mig?" Därefter sade han: "Jag försälar." Man döppade en svamp i ättikvin och gav honom. Därefter sade han: "Det är fullbordat." Sedan sade han: "Fader, i dina händer befäller jag min ande." Och strax gav han upp andan, och det blev en stor jordbävning.

Efter som det var ont om tid, så lade de Jesus i en grav, som tillhörde Josef från Arimathea.

På tredje dagen efter Jesu död gingo några kvinnor till gravan för att smörja hans kropp. När de kommo dit, så var Jesus uppständer, men de visste det ej. De trodde att han blivit bortstulen. Men snart kommo de ihåg skriftens ord att han skulle uppstå på den tredje dagen.

Det svåraste av Jesu lidande var när han hängde på korset. Det var ansvaret för människorna. Den tanken flög nog för honom flera gånger, om han nu mot slutet kunde se sin Gud och Fader vid sin sida.

Marta Schim.

Våra sociala frågor.

Social verksamhet är en sådan verksamhet, som arbetar på att förbättra samhället och förhållandena inom det samma. Dessa sociala frågor äro många. Bland dem märka vi mykterhetsfrågan, tvinnofrågan, arbetarfrågan och sist där äro en viktig emigrationsfrågan.

Peter Wieselgren vilken hade givordon till mykterhetsfrågan, var pastor i Skåne på ett ställe nära Lund. Kommen till Skåne såg han genast hur rusdryckerna härjade i trakten. En sup efter var måltid var ej något oräntligt att se, och aldrig kunde bonden få något gagn av drängarna på måndagen. Den dagen skulle han ha att svara ruset av sig.

Da Wieselgren såg all denna fattigdom och det slände som blev följden av rusdryckerna, började han på fritiderna resa omkring i de sydliga landskapen och hålla mykterhetsföreläsningar. Flera gånger låg man

i försät för honom och tänkte på något vis döda honom,
men han kom med knapps nöd undan från att bli
ihjälslagen.

Slutligen fick Wieselgren hjälp av regeringen
i Stockholm så att hembränningen togs bort. Många
brände ju i smyg förstås, ja, bönderna rotade sig sam-
man i stora hopar och brände i skogarna. Vågade
sig då en kronobetjänt dit kunde han bli ihjälslagen
utan något som helst mankemand.

Så kommer den kanske lika viktiga kvinnofrå-
gan. I speken för denna kvinnans frigörelse stod Fredrika
Bramer. För fick nämligen kvinnan undan sitta hem-
ma. Hon hade inte rätt att driva vad yrke och näring
hon ville ty heller fick hon ära lika med brodern.
Dessa skulle ha dubbelt så mycket. Att sitta hemma och
spinna, väva, sticka m. m. det var den stackars kvinnans
enda lott. Men så uppträdde nu den frimodiga Fredrika
Bramer, och gav sitt livsarbete för kvinnans frigörelse.
Hon tyckte, att kvinnan hade lika stor medborgarrätt
som mannen. Fredrika Bramer fick ännu framgång i sitt
arbete.

Vi vet ju, att nu har kvinnan lika stort rätt att bestämma samt mannen. Fredrika Bremer levde ej så länge, men hennes minne lever i alla fall kvar hos varje svensk kvinna.

När industrin kom in i landet, fick var och en som var överflödig i hemmet begiva sig till fabriken. Då såg arbetsgivaren att han fick lika mycket folk fast än han minskade arlöningen. Slutligen fingo arbetarna så lite betalt, att de nätt och jämt kunde klara sig. Då började de bli upprördiga mot arbetsgivarna, och stötte sig tillsammans till s. k. fackföreningar. För att kunna försvara sig mot dessa grundade arbetsgivarna även arbetsgivarföreningar. Arbetarnas vapen är strejk; d. v. s. man slutar upp att arbeta tills dess arbetsgivarna märkt ge efter. Det medel mot dessa som arbetsgivarna begagna sig av kallas lockout. Fackföreningen kom hit på samma gång som socialismen.

Staten har även inrättat sjukhuslära; för att även de fattiga skall kunna få en egen liten sluga att bo i.

Tid 1800-tallet början började svenska ungdomar

att resa till Amerika. Orsakerna voro många. En del foro
dit för att finna arbete, andra voro bara äventyrslyst. Måra
en mill. människor har lämnat fäderneslandet. Preusskar-
na äro sådana till sin natur att allt hemgjort är för
sakligt. Man bara tittar efter guld, guld! Därför har
man jämt haft för sig att kommer man till Nordam-
erika blir man snart en rik man, men kommer man
dit, får man nog lära sig arbeta för att få dessa rik-
domar. Men man skall väl inte bara tänka på pengar,
man skall också tänka något på sitt fädernesland. Om
man bara arbetar och gör vad man kan för Torge, skall
nog ären det bli ett Amerika till slut, och man skall
trivas med sitt fädernesland och lyfta det som en mo-
der för oss alla.

Ella Jonsson.

Gustav Vasas storverk.

Kristian II hade blivit Sveriges konung. Han tänkte nu försöka att få bort storkherrarna, så att de inte kunde göra något uppror mer. Han lät därför döda alla stormän, som kunde ställa till något uppror. Men redan innan detta hände, fick han höra talas om Gustav Vasa. Denne hade blivit tillfångatagen av Kristian, men han hade rymt ifrån fängelset. Han gick nu uppåt Dalarne, där han hoppades att få hjälp, och han blev där vald till dalkarlarnas hövitsman. Gustav Trolle och hans medhjälpare samlade en här och drogo upp till Dalarne. Från den andra sidan kommo dalkarlarna. De stötte samman vid Brunnbäckes färja, och dalkarlarna segrade.

Efter att samlat en stor här ryckte Gustav in i Västmanland. Vid Västerås kommo danskarna emot honom, men de besegrades. Där-efter dröjde det ej länge, förrän han blev vald till Sveriges rikshövitsman.

Men Stockholm kunde inte Gustav inla, ty han hade ingen flotta, men han fick låna en flotta av Lybeckarna, som vid denna tid voro ovänner med danskarna. Nu måste Stockholm giva sig åt Gustav.

På en riksdag i Strängnäs blev Gustav vald till Sveriges konung.

När han mottog kronan, voro skatterna små, men ett ständ var det, som var överflödigt, det var det andliga ständet, men detta var skattefritt. Det började på att gå bakåt för den katolska kyrkan, och den som rublade påvens makt var Martin Luther från Tyskland. Han gick i kloster, och där fick han tag på Nya testamentet. När han läste i detta, fick han se, att man icke blev frälsd genom att göra gärningar utan genom tron. Detta fick han förkunna när han ^{blev} lärare i Wittenberg. När Gustav Vasa fick höra talas om Luthers lära, insåg han, att denne hade rätt. Han lät därför sammankalla en riksdag i Västerås år 1527. Han frågade där ständerna, om de ville ha Luthers lära, och de svarade ja. Så uppsattes ett riksdagsbeslut, och i detta stod det, att till förbättring av kronans inkomster skulle biskoparnas,

klosters och kyrkornas överflödiga inkomster användas. Slutligen beslöt det, att Guds ord skulle rent predikas varda. Konungen blev nu kyrkans överhuvud i stället för präven.

Dalkarlarna hade många gånger räddat Sverige, och nu ville de ha något att säga i regeringen. Men det förstod de sig icke på. När de inte fingo detta, ställde de till med uppror. Det sista upproret kallades klockupproret.

För att riket skulle kunna betala sin skuld till lybeckarna beslöt ständerna att varje kyrka skulle arbeta en klocka eller dennas värde. Men då sändebuden kommo upp till Dalarna för att hämta klockor, överföll bönderna dem och slogo dem till de voro halvdöda.

Men en dag kom konungen med en här upp till Dalarna, och så kallade han ner dalkarlarna. Slutligen fingo de gå hem men anförarna arättades.

Även smålänningarna ställde till med uppror. Det berodde därpå, att Gustaf förbjöd dem att laga mer för sina öar än de ville. Och så hade han

vid livsskaff förbjödet dem att sälja sina oxar till utlandet.

Smäländingarna fingo till anförare en bonde, som hette Nils Dacke. Han hade först varit med och slagit ihjäl fogdar, men måste rymma. Han redade upp bönderna till uppror. Det var farligt för gustav, ty Nils Dacke underhandlade med den tyske kejsaren, som ville sätta upp Kristian II på Sveriges tron igen. Men slutligen lyckades konungen besegra bondehären. Dacke jagade man, och han blev upphunnen och ihjälskuten med pilar.

När Dackefejden hade slutat, sammankallade konungen en riksdag i Västerås. Där beslöts det att kronan skulle gå i arv, d. v. s. att kronan skulle ärras av gustavs äldste son, och så hans äldste son efter honom och så undan för undan.

Erik Holm.

Jesus i Gethemane.

Sedan Jesus ätit påskalammet och inskiftat nattvarden, gick han med sina lärjungar bort för att beja och för att få vara i fred för överkyrarna. När de komma ut ur huset som de hade varit i, var det alldeles mörkt ute. Klockan kunde väl vara omkring 12 på natten, och det var således icke underligt, att det var mörkt. De gingo till ett ställe vid Oljeborget, som kallades Gethemane. Jesus sade där till sina lärjungar: "Bliven kvar där, medan jag går dit bort och beder."

Så tog han med sig Petrus, Jakob och Johannes. Och han började att bedrivas och ängslas, och han sade till dem: "Min själ är djupt bedrivad, stanna här och vakna med mig." Så gick han br

lät längre bort och bad till Gud och sade:
"Min Fader, om det är möjligt så gånge den-
na kalk ifrån mig, dock icke såsom jag
will, utan såsom du will." När han sedan
kom tillbaka till lärjungarna och fann dem
sovande, sade han till Petrus: Simon, sover
du? Förnädde du icke vaka en kort stund?
Vaken och bedjör, att I icke mårr komma
i frestelse."

Därefter gick han åter bort
och bad och sade: "Min Fader, om det icke
är möjligt utan jag måste dricka denna
kalk, så ske din vilja!"

När han sedan kom till lärjung-
arna och fann dem sovande, lät han dem
vara och gick åter bort och bad och sa-
de samma ord, och han kom i stor ångest,
och hans svett blev såsom bladdroppar,
som föll till jorden. Men en ängel vi-
sade sig för honom och styrkte honom.
När han sedan kom till lärjungarna och

åter fann dem sovande, sade han till dem:
"Ja, I sover alltfärrt och vilen eder. Se skun-
den är nära, då människasonen skall bli-
va överlämnad i syndares händer; Stå upp,
låt oss gå, se den är nära, som förräder
mig."

Jesus kamp i Getsemane är nog
en kamp, som aldrig någon mer än Jesus
utsått. Det var icke en köttlig kamp,
den hade nog varit bra mycket lättare.
Nej, det var en andlig kamp, en strid
som var bra mycket svårare. Han kände
det tunga ansvar, som vilade på honom
som världens frälsare. Jesus tänkte nog på
detta och mera till, det var därför väl-
behörligt att han fick någon som förs-
tade sig. Men vi veta, att den Gud som
sände honom, har stöd honom också i
nödens och prövningens stund.

Emil Nork

Höbärgningern.

Vilken härlig sommar det är i Norden! Men hur kan det vara så, frågar man sig? Det ligger ju så nära nordpolen? Ja, men Sverige har ett sådant klimate som det inte är för kallt och förbi Norge, går en varm havsström, Gohströmmen. Tänk vilka härliga och långa somnardagar det är, som följes av korta och ljusa nätter. När det är sådana dagar med soljus och värme, förstår man, att det blir växt- och därefter. Sveriges åkrar och ängar, vilka äro prydda med de allra vackraste och härligaste blommor, fångar i gata på ett så underbart sätt.

Lantmannen är mycket glad på våren, när han ser allt det vackra, och han förstår då att årsväxten blir god.

Redskap av alla slag göras i
ordning för slåttern. På en morgon går slåt-
terkarlarna ut på åkrarna, och både gräs och
blommar falla för maskinerna. Alla både
små och stora äro ute sysselsatta med
varjehanda göromål. En liten femårig flicka
eller gosse går där med en harr och räf-
sar ut dikena. De större hässjar höst, och
någon här höstäden.

När det vackert väder en vecka
eller så, blir det stora dagen att töra
in höst.

Man ser inte mer de vackert
prydda ångarna, nu är den fröaste som-
martiden förbi. Där det för varit långt
gräs eller hö, beta nu kreaturen. All värt-
lighet vissnar på höstern och då blir det
frostnätter och kyliga dagar. Tante husbor-
de är glad att allt är lyckligt inbärjat
för det året.

Anna Fredholm.

En utfärd på skidor.

Ibland trötter man på skolan och läerna. Det är tråkigt att sitta i skolbänken hela veckan igenom, när man ser, hur vackert det är ute. Snön har övertäckt marken och trädens grenar likaså. Solen lysar på snön, det glimmar och glittrar liksom alla himlens stjärnor.

En dag, det var på fredag den 3 mars, då frings vi lämna skolbänken och fara ut på skidor ett par timmar, och det var roligt och mylligt. Innan vi foro, läste vi en timme, och så gjorde vi oss i ordning på rasten. Vi äta lite så att vi ej skulle bli hungriga, ty det skulle ha blivit tråkigt.

Så börjades färdan. Vi foro över lächer och diken. Vi foro upp strax invid mitt rum. Det blev en lång kedja, ty både högre - och lägre avdelningen voro med. Kedjan var ungefär 300 m. Den var ju ganska lång. Först foro vi efter gårdsgården som skilde skogen och lächerua åt, och så bar det av utför en

brant backe. Där gick det så fort, att man knappast hann blinka med sina ögat. Så fortsattes färdan uppför en annan backe och så upp genom skogen att stycke.

Några pojkar togo tillväg färdan över läckerna och över Lärslars härr. Men jag och de flesta andra foro åt skogen. Sedan vi äkt ett stycke, togo vi av snett åt söder och kommo fram till en fågata, så foro vi igenom en grind och in i Lärslars skogsområde. Där var det styggt och fullt utav stenar och stubbar. Om några minuter varo vi vid en gårdsgård. Den var så stor och besvärlig att vi måste brida oss skidorna. Vi fringo hålla på ^{väg} så länge innan alla kom över. När vi äntligen hade kommit över, skulle skidorna brytas på igen.

Färdan fortsattes, vi kommo längre och längre bort. Lärarinnan, Frida Eriksson och några flera blevo efter, och lärarinnan vände och for hem till skolan igen. Men vi fortsatte färdan och kommo till en brant slenhäll, där jag måste taga av mig mina skidau, ty de voro så långa och jag fruktade att bryta av dem. Vi foro vidare över besvärliga

skolar och moras samt örr två gårdsgårdar till. Se-
dan gick det bra en lång sträcka, tills vi kom på en
kal bränna, där det lutade mot och man blev blött.
Så blivo vi efter ett tag. Banan genade sig i två, och
vi visste näst intet vilken väg vi skulle fara, men till
slut togo vi äntligen den öfrsta. Snart mötte vi
Nanny Lantz och några fler, och då påstodo de, att
vi hade tagit fel väg. Vi åkte emellertid på och
snart kommo vi upp de andra. Vi hade tagit rätt
väg, men det hade gjort det samma om vi farit den
andra banan också, ty den ledde in på den andra.
Den förra var bättre att åka i.

Det gick redan fint och lätt. Så kommo vi
nu vid Asps. När vi kommo dit voro vi trötta och vat-
tiga, och det var skönt att få svalka och vila sig li-
tet. Där stannade vi. Några pojkar fick fara upp genom
skogen och hitta efter Frida, ty hon saknades.

Vi fortsatte vår färd och åkte ut genom en
brant backe, där var det flera av flickorna som ram-
lade. Då hade det lätt kommat ske en olycka utom
något slag. Vi foro förbi smaskolan och utför Lång-
nen, och så kommo vi slutligen tillbaka till vår skola.

Då vara vi trötta och hungriga. Så äta vi och sedan
fråga vi gå in och läsa en himna, och sist fråga vi
gå hem.

Färden var bröblig och starkande. Det är
friskt och hälsosamt att fara ut i skog och mark
på vintern.

Martha Schön.

Negrernas land.

Negrernas land är Afrika. Det är den tredje världsdelen ifråga om storleken. Men om det gäller folktäthet kanske den är minst.

Till Afrika, negrernas land, hör solken och värme. Där växer palmerna. De äro av många slag, såsom sagopalmen, dadelpalmen och oljepalmen. Palmerna äro mycket nyttiga för de svarta. Av sagopalmen beredes gryn och mjöl. Från dadelpalmen få de dadelklasar, som väga ända upp till 40 och 50 kilogram stycket. Från oljepalmen erhålles palmolja.

Emedan klimatet är tropiskt, alla de surra, ett slags negerhorn. Även majs och vete odlas där.

För negerna är det nog bra där nere. De ha sommar hela året runt, så de ha inte svårt att klara sig. Det är nog många som till exempel ej vill arbeta men klara sig ändå, därför att de kan äta frukt från träden där. Men vi skulle nog inte vilja ha så varmt jämt. Förresten är det inte hälsosamt heller, många sjukdomar härja där.

Negrerna äro svarta till hudfärgen. De ha ulligt hår och klen skäggväxt. Så ha de också mycket tjocka läppar. Jag såg i en bildning, inke länghesen, några skönheter från Afrika utbildade. De hade så stora läppar, att de inke kunde äta, utan måste förtära sådan föda, som de kunde dricka.

De svartas land är rikt på djur. Bland rovdjursmärka vi det fruktade lejonet, schakalen, hyenan och leoparden. Äro värtäbara, finna vi antiloper, gacellerna, ochror och nötkoskor.

Längst i norr utbreder sig en stor öken, som heter Sahara. Där i raverna bo berberfolk och araber. Ungefär vid världsdelen mitt ligga de stora sjöarna, där utbreda sig också urskogarna.

Negrerna äro hedningar, och kunna inke alla läsa och skriva. Nu ha vi skickat dit några missionärer som undervisa dem.

Lilly Karlsson.

Ljuset och synen.

Det mesta ljuset kommer från solen. Solen är ett nyttigt ting. Hadde vi inte den, så skulle vi förvisso frysa ihjäl, och mörker skulle råda överallt. När en stråle kommer och skall gå från ett tätare ämne till ett tunnare brytes den från normalen, när den skall gå från ett tunnare till ett tätare, bryts den till normalen.

För att vi skola se saker och ting, måste en stråle gå in genom ögat. När den kommer in i ögat, stöter den först på hornhinnan och brytes.

Ögonstenen är en kupaig lins, som sitter innanför hornhinnan.

En kupaig lins, bryter ihop strålarna och kallas även samlingslins, därför att

den samlar strålarna till en punkt, som kallas
brännpunkten.

Ljusstrålarna, som går 30000 mil i
sekunden, kömna från en saks alla kanter
och går in i ögat, men brytes ihop till
en liten bild på näthinnan och retar där
vid synnerverna, och då tycka vi att
vi se. Regenbågshinnan tjänstgör som reg-
lator. ^{Den} för ljuset till ögat. I den finnes ett hål
som kallas pupillen.

Ögat delas upp i två kamrar,
den främre och den bakre.

I den främre kammaren finns
en tunn vätska, och likaså i den bakre
kammaren är fylld med en genomskinlig
vätska.

Hjälpmiddel mot närsynthet el-
ler långsynthet är glasögon. Man får inte
anstränga ögonen i mörker och i för starkt
ljus. Långsynta personer skall ha kupiga lin-

ser, när synen skall ha skåliga, eller glasögon
som ha skåliga glas.

Alfred Norell.

Hertig Karl och konung Sigismund.

När konung Johan den tredje blef död,
fick hertig Karl övertaga styret, till Sigismund
blivit krönt. Men i Polen, där Sigismund blivit
vald till konung, härskade den katolska läran,
och konungen själv var katolik. Sverige där-
emot, där Sigismund snart skulle bliva krönt,
var protestantiskt. Nu var emellertid Sven-
ska folket rädd för att den blivande konung
en skulle införa katolsk lära i Sverige.

Då skyndade sig hertig Karl
att sammankalla prästerna och riksdagen
på ett möte i Uppsala, och där bestämdes

det, att Sigismund icke skulle bliva krönt,
förrän han lovat, att icke införa katolsk
gudstjänst i Sverige.

Därefter kom Sigismund till
Sverige för att låta kröna sig. Men innan
han kröntes, måste han avlägga ed på, att
han inte skulle införa någon annan guds-
tjänst i Sverige, såsom det blev beslutat på
Uppsala möte.

Sedan han blivit krönt, seglade
han tillbaka till Polen. Men innan han res-
te dit, hade han utnämnt hertig Karl till
riksföreståndare, samt några förnämna herrar,
som skulle sköta om regeringen.

Men rådsherrarna ville icke lyda
hertig Karl, utan de ville styra själva.
Därför flydde de till Polen till Sigismund.
Denne kom då över till Sverige med en
krigshär, men han blev slagen av Karl
och hans folk vid Stångebro. Sedan måste

han utlämna rådsberarna, som hade brutit mot hertigen. Han lovade även att han skulle sammankalla en riksdag, för att förklara varför han vände krigshär mot sitt fädernesland. Men det gjorde han icke; han seglade direkt till Polen och kom aldrig tillbaka till sitt fosterland.

Då sammankallade hertig Karl en riksdag, och där bestämdes det, att Sigismund icke skulle få vara Sverges konung längre. Han blev således avsatt.

I hans ställe valdes sedan hertig Karl till konung. Och han blev sedan kallad Karl den nionde.

Lven Andersson.